

Златко Енев

е автор на седем книги и издател на *Либерален преглед*.

Трилогията му за деца и възрастни *Червенокоска* е преведена на няколко езика, между които и китайски. Живее в Берлин от 1990 г.

Дияна Нанева

е млада илюстраторка и комикс-художничка.

Родена е във Варна. Авторка е на *Инструментарииум за призраци* и *Сезон за бягство*. Илюстраторка е на юбилейното издание на *Ян Бибиан*.

Този път няма шега. Гората на призраците наистина е преживяла тежка катастрофа – толкова тежка, че вече прилича на пустиня. И дори намесата на Ане-Червенокоска едва ли ще може да промени нещо.

Но дали наистина е така? Или смелостта на малката героиня отново ще преодолее всички препятствия, с които я посреща вълшебната гора?

Без да се колебаят особено много, Ането и нейната най-вярна приятелка, Раничката, се впускат в главолumni приключения, за да разкрият поредната тайна на магическия свят-игра.

3

Червенокоска в Пустинята на Призраците

Златко Енев

Червенокоска

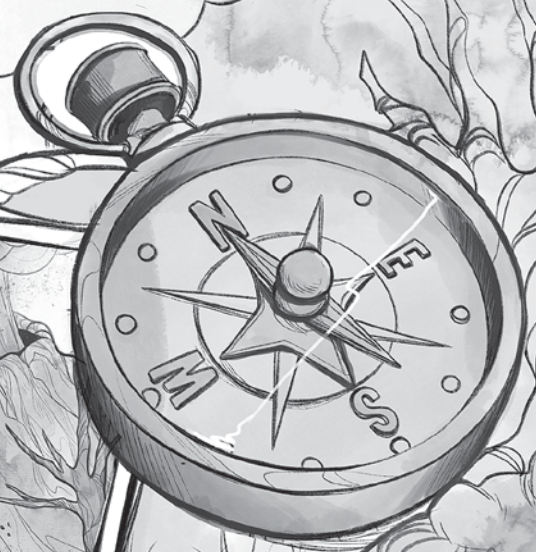
в Пустинята на Призраците

Златко Енев

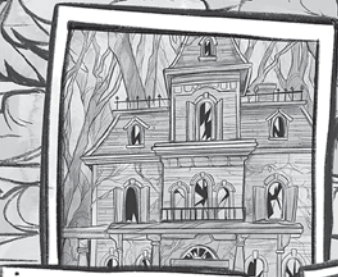

С илюстрации на Дияна Нанева

ДИНО ПАРК

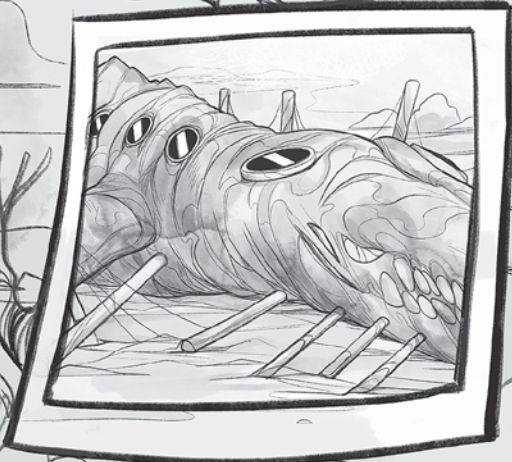
ВУЛКАН

КЪЩА НА ПРИЗРАЦИТЕ

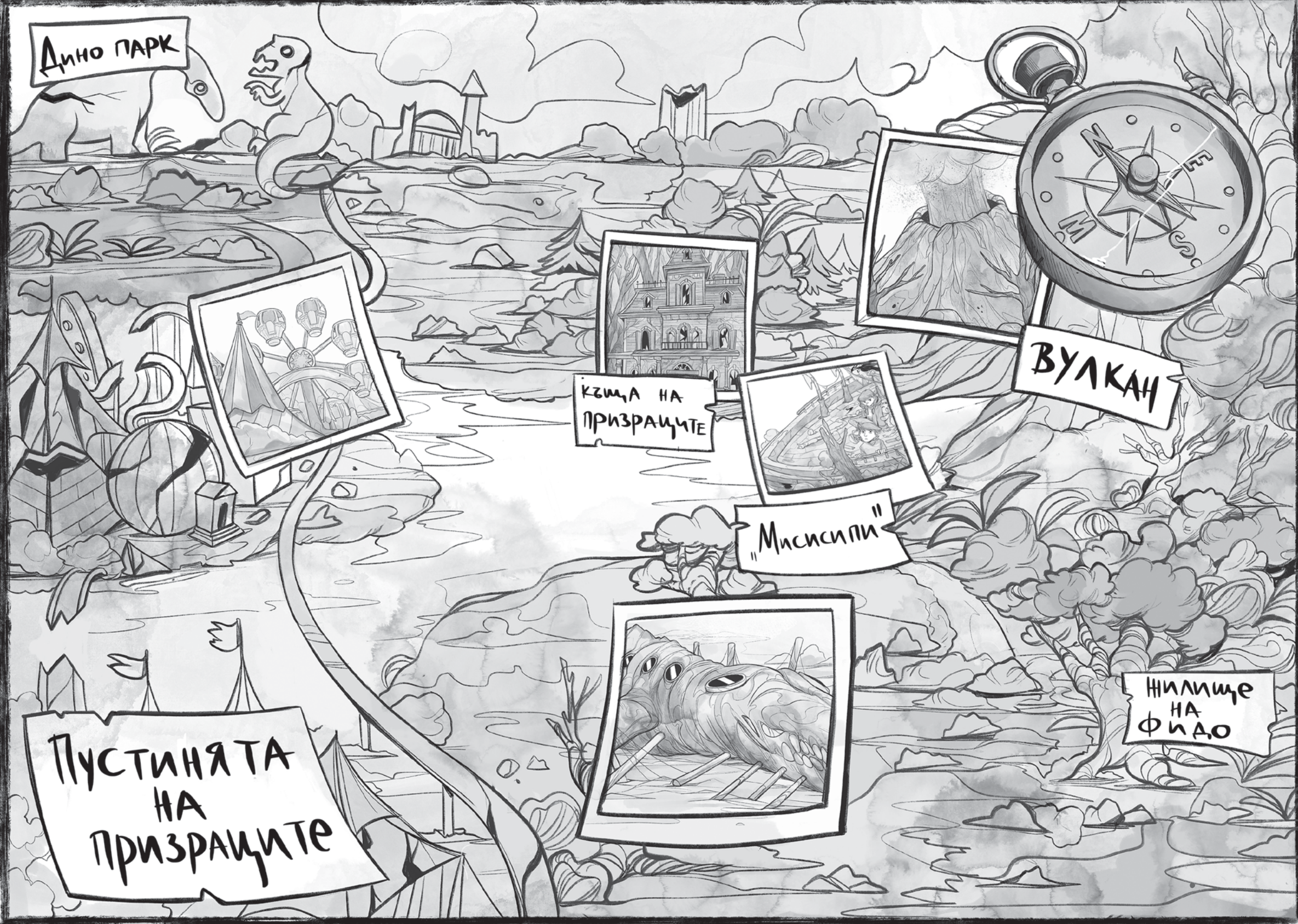

"Мисисипи"

НИЛИЩЕ НА ФИДО

ПУСТИНЯТА НА ПРИЗРАЦИТЕ

Златко Енев

Червенокоска в Пустинята на Призраците

С илюстрации на Дияна Нанева

ЕкстаЗ
2024

Тази книга е прототипно издание на романа *Червенокоска в пустинята на призраците* от Златко Енев и е предназначена единствено за представяне пред издатели и литературни агенти. Копия от прототипното издание не могат да бъдат използвани за каквито и да било комерсиални цели или разпространявани без писменото съгласие на автора.

Златко Енев

Червенокоска в ПУСТИНЯТА на ПРИЗРАЦИТЕ

© Златко Енев, автор

© Дияна Нанева, художник

Берлин, 2024

Изданието се осъществява под етикета на фиктивното издателство „ЕкстаЗ“, използван единствено с естетически цели.

С илюстрации на Дияна Нанева

На Нерод

както винаги...

Съдържание

Глава първа: Отново безизходица	7
Глава втора: Посетителите	18
Глава трета: Изследователската програма	28
Глава четвърта: Мисисипи	40
Глава пета: Джунглата	49
Глава шеста: На гости у Фидо	61
Глава седма: Нападението	69
Глава осма: В корема на кита	79
Глава девета: Утрото	89
Глава десета: Нови изненади	99
Глава единадесета: Царството на господин Хуба	111
Глава дванадесета: Дон Кикот де ла Манджа	128
Глава тринадесета: Самостоятелна акция	138
Глава четиринадесета: Какаторис Леталис	145

Глава петнадесета: Нови срещи със стари познайници.....	160
Глава шестнадесета: Духът на машината.....	170
Глава седемнадесета: Рицарски двубой.....	179
Глава осемнадесета: Отново на път.....	188
Глава деветнадесета: Пленничество.....	196
Глава двадесета: Призраците.....	207
Глава двадесет и първа: Една съдебна процедура.....	216
Глава двадесет и втора: Баскервилският призрак.....	227
Глава двадесет и трета: Под вулкана.....	238
Глава двадесет и четвърта: Лабиринтът.....	253
Глава двадесет и пета: Черната светлина.....	263
Глава двадесет и шеста: Тайната на вулкана.....	270
Глава двадесет и седма: Полет с балон.....	277
Глава двадесет и осма: Последни обяснения.....	286
Глава двадесет и девета: Началото на едно ново приятелство.....	296

Глава първа: Отново безизходица

Дъждовните облаци, намръщени и важни като пуяци, вече цял ден се канеха да излеят гнева си над омърлушения град, но поне досега си оставаха само със заплахата, сякаш за да ядосват всички още повече. Ане-Червеноска, самата тя по-начумерена и от най-дъждовния облак, от часове насам търсеше някого, с когото да се счепка, но късметът все не искаше да ѝ се усмихне, напук на всички усилия.

Откак бе отпразнувала десетия си рожден ден — а това беше само преди няколко месеца, малко след като за втори път се бе завърнала от Гората на призраците, животът ѝ неусетно бе започнал да се превръща в нещо сиво като есенно време — и почти толкова интересно. Вълшебната страна, където тя бе преживяла такива смайващи приключения, бе изчезнала без следа, без да ѝ остави дори и най-нищожната дреболия, с която да се похвали на приятелите си. Дните се търкаляха един след друг бавно и лениво, отначало изпълнени с лятна жегата и прах, после с мрачни облаци и есенни дъждове, докато накрая се стигна и до неизбежното начало на учебната година. Досада, пълна досада! На всичко отгоре Мама, която кой знае защо си беше втъпила, че едно момиче на десет години е много по-голямо от момичето на девет, непрекъснато я торможеше с все нови и нови задачи. При това винаги усмихната, но желязно непреклонна и упорита като магаре, щом само се стигнеше до каквато и да било дискусия.

„Без увъртания, моля“ беше единственото, което Ането чуваше в отговор на напълно логичните си въпроси. Леглото трябва да се оправя всеки ден, макар и всички да знаят, че само няколко часа по-късно то отново ще трябва да се разваля. Плодовете и зеленчуците трябва да се купуват ежедневно, но в малки количества — опитай се само да купиш домати за следващата седмица наведнъж и скандалът ти е вързан в кърпа. И накрая, най-неприятното от всички задължения —

Ането трябва да оправя стаята си всяка седмица! Макар че мама подрежда собствената си стая само веднъж на две или три седмици. Несправедливост, светът е една единствена, неподвижна и черна несправедливост!

Тя изскърца със зъби, размисли дали да не развали отново индианската колиба на двора, но се отказа — вече беше я преправяла толкова пъти, че я познаваше до последното ъгълче. Плюс това вече знаеше, че колкото и да се старае, не може да постигне дори подобие на вълшебните сгради от Гората. Беше се опитвала достатъчно често. При това тя даже не мислеше за големите дворци от парка Хайноланд, къде ти! Всичко, което беше се опитала да наподобя, бяха много по-прости неща — воденичката на Дядо Таралежко, къщата на свраката Меги, гнездото на орлите... Без ни най-малък успех, разбира се.

Единственото, което беше получила, бяха насмешките на всички хлапета от околността. Тоест, още по-непоносимите им насмешки. Те и без това дебнеха всеки повод да я дразнят и обиждат, особено откак се беше опитала да им разкаже някои от приключенията си. „Ане-фантазьорката“, обидният прякор, който беше ѝ залепил той непоносим Емил, вече я преследваше навсякъде, сякаш в това, което беше разказвала, имаше нещо измислено! Да, в Гората на призраците стенните часовници летят — или поне един от тях, господин Чарко, нейният добър приятел. Да, там човек може да срещне говорещи животни и растения — ако думи като „животни“ или „растения“ не бяха прекалено обидни за същества като Госпожа Бухалица, Бъз мухата или великата примадона Джаста Дива, която всъщност е цвете, растящо в саксия. За четиримата летящи елфи и самите призраци пък изобщо да не говорим. Ах, защо ли беше започнала? Ако само беше знаела колко неприятности ще си спечели! Тогава тя никога не би отворила уста! Никога, никога! Но сега вече беше късно — тя дори не можеше да подаде нос в училище без да чуе отнякъде вбесяващото „Фантазьорката иде!“.

„Фантазьорката“, „фантазията“, „фантастичната“, „фантастиката“, „фантасмагорията“ — децата буквално се надпреварваха да ѝ лепят все по-нови и по-дразнещи имена, само и само да се харесат на Емил, тоя надут пуяк. Който, разбира се, просто си търси боя, нищо че е момче! Ако не беше неговата банда, тази сбирщина от подмазвачи, които

го следват навсякъде, той отдавна би си го получил! Но така не става, колкото и да я сърбят ръцете. Сама срещу десетима? Ах, глупости...

Тя преглътна една горчива като лекарство въздишка, праметна раничката си през рамо и се запъти към двора. Там поне ще може да поговори с приятелката си на спокойствие.

Раничката! Нейната най-добра приятелка, спътничка в толкова много, толкова невероятни и опасни приключения. Милата, разумна и безкрайно изобретателна раничка, вярна дружка дори и в най-страшната беда. Разбира се, всички наоколо виждат в нея само едно мече, направено от мъхест плат, при това вече доста протрито и оскубано. Никой не предполага какво се крие зад скромната повърхност, нали раничката оживява единствено в Гората на призраците. А тук в къщи отново се превръща в най-обикновен предмет, сякаш никога не е била толкова жива и интересна.

Ането често се беше питала дали господин Нерод Лапцев, старият магьосник, с чието посещение беше започнало всичко, не я наблюдава отнякъде. Колкото да провери дали тя се справя с поредната главоблъсканица, то се знае. Господин Лапцев, учителят. В такива моменти, колкото и да се опитваше, тя не успяваше да потисне раздражението, което се надигаше в гърдите ѝ. Без съмнение за него това е детска игра, най-простото нещо на света. Размаха вълшебната си пръчица, промърмори някакво заклинание — и готово. А тя така се мъчи, измисля какви ли не хитрости, за да се пребори с бобъра Хайно, най-големият злодей в Гората на призраците — и какво на края? Една оскубана, безгласна раничка — и прякорът „фантазьорката“. И това ми било справедливост!

Тя потърси из стаята, намери стъкленото кълбо, което беше ѝ останало от господин Лапцев, вдигна го внимателно пред очите си и за кой ли път се опита да погледне през него. Напразно, разбира се — вълшебното кълбо беше напълно помътняло, почти черно. Да се види нещичко през него беше вече невъзможно. За разлика от предишния път, когато с негова помощ тя можеше да разговаря с раничката. Да разговаря само със знаци, разбира се — през кълбото можеше да се видят жестовете, но не и да се чуят думите на приятелката ѝ. Което би било предостатъчно и сега, ако само проклетото кълбо не беше се повредило! Пълна безизходица, откъдето и да погледнеш.

Червенокоска понечи да захвърли кълбото обратно (беше го пра-вила стотици пъти и знаеше прекрасно, че то не може да бъде счу-пено), после размисли и го постави внимателно на пода. Раничката вижда и чува всичко, разбира се. По-добре да не я дразни с излишна нервност, инак тя рано или късно отново ще ѝ мърмори, нали я знае каква е. Има пак да ѝ опява колко безсмислени били такива детин-щини. Лесно ѝ е на нея ...

Тя хвърли последен поглед върху бъркотията в стаята и за момент размисли дали няма да е по-добре ако започне с разтребването още днес. После реши, че това би било прекалено голяма саможертва и по-влече крака навън. По-скоро, че след малко ще завали. Няма нищо по-неприятно от дъждовно време.

На вратата я пресрещна Мама, натоварила на велосипеда две голе-ми торби с покупки.

— Накъде? — попита тя кратко. — Готови ли са вече домашните?

— Бъхъ — отговори Ането и понечи да се изниже преди да са я хва-нали да помага.

— Пак си много леко облечена. Погледни само какво време е, а на-стинката ти още не е минала.

— Ау, остави ме на мира! Тениска, риза и яке — какво да облека по-вече? Ако навлека още нещо, направо ще започна да се топя.

— Да, да, знам ги тия приказки. А после като се разболееш сери-озно, ще има пак да мрънкаш. Почакай, имам да ти кажа още нещо. Нали не бързаш?

Ането наостри уши. Обикновено „имам да ти кажа нещо“ означа-ваше „очаквай неприятности“. Впрочем, тоя път тонът на Мама не издаваше скрита заплаха. Тя сви рамене, понечи да плюе през зъби както се беше научила наскоро, но навреме се усети и замени ловкия трик с обикновено подсвиркване. Човек трябва да внимава с Мама ако не иска да си навлече ядове.

— Седни, седни малко, стига си подскачала — обади се Мама нерв-но. — Аз веднага съм готова.

Тя постави чантите с покупките върху кухненската маса, набързо изми ръце и, заметнала кърпата през рамо, приседна до Ането.

— Как вървят нещата в училище? Отдавна не си ми разказвала нищо.

Червенокоска я изгледа подозрително. Това пък какво ще рече? Мама много добре знае, че в училище всичко е наред. Поне що се от-нася до бележките. А с останалото тя и сама ще се оправи.

— Добре, няма да усуквам повече — добави Мама, почувствала недоумението на дъщеря си. — Преди малко се срещнах с госпожа Шлемил, майката на Петър. Тя е доста загрижена.

Ането я изгледа изненадано. Петър! Тоя подмазвач, дето вечно се върти около Емил? Какво ли е забъркал?

— Напоследък не му вървяло с математиката — продължи Мама.

Ането кимна.

— Та, госпожа Шлемил ме помоли за една услуга. Работата е там, че той се нуждае от помощ. Аз вече ѝ обещах, че ще говоря с теб. Ако нямаш нищо против, разбира се. Само веднъж седмично, не по-често.

Червенокоска бе толкова изненадана, че в първия момент дори не успя да възрази. Петър? Тук в къщи? Не, и дума да не става! Не, не и не!

Мама, която явно не беше си правила илюзии, продължи да говори бързо.

— Между другото, преди два дни разговарях с баща ти по телефона.

Ането изведнъж притихна. Щом в разговора става дума за баща ѝ, работата е сериозна. За последен път беше го виждала преди около година.

— Казах му, че искаш нов компютър. Нали все се оплакваш, че игрите ти не вървят на стария? И той обеща, че ще ни помогне. Ако всичко върви нормално, за нова година ще ти купим нов, по-моцен компютър.

— Какво, не се ли радваш? — попита Мама, очевидно притеснена от мълчанието. — Е хайде, не бъди така упорита! В края на краищата това е само дреболия. А, преди да съм забравила — това писмо прис-тигна днес за теб. Не знам от кого е, името на подателя липсва.

* * *

Червенокоска направо се пръскаше от яд, но вече беше късно. Да се остави да я надхитрят така просто! Преди малко, като чу за новия компютър, тя забрави всичко и набързо се съгласи. А сега вече ѝ се струваше, че е направила най-голямата грешка в живота си. Как ли ще се разбират с Петър, особено ако започне да я дразни? О, тоя път

няма да му се размине! Само да си позволи някоя по-остра дума... Ами да, отдавна му е време да получи един урок.

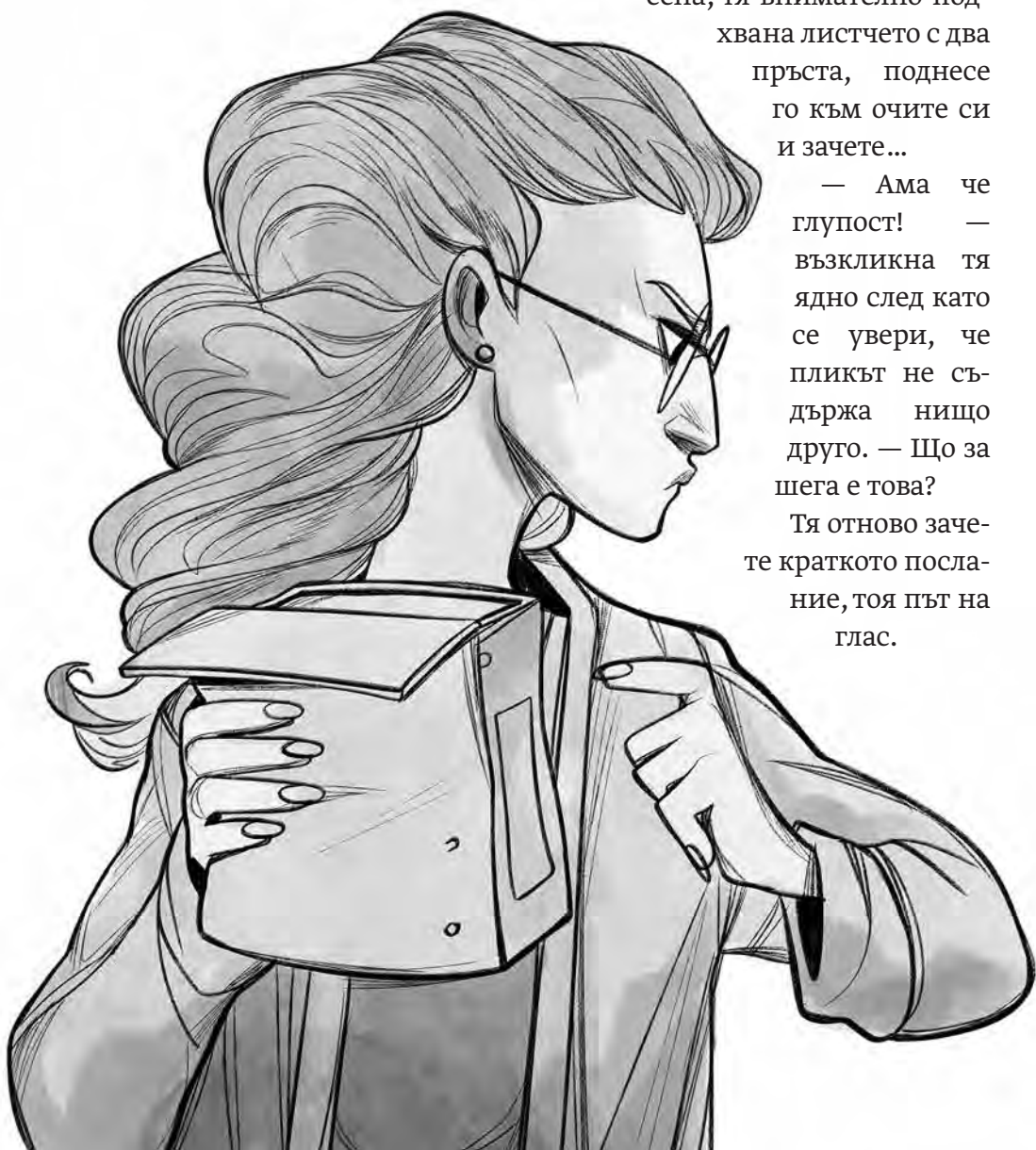
Погледът ѝ се плъзна по писмото, което лежеше недокоснато на масата. Кой ли пък се е сетил за нея? Тя любопитно го повъртя в ръцете си. Пожълтелият стар плик беше изцапан и измачкан, пощенска марка липсваше, а разкривените знаци върху хартията приличаха на птичи стъпки. Ането сбърчи нос и го отвори. Вътре се намираше само късче хартия, очевидно набързо откъснато... от какво ли всъщност? Тя още никога не беше виждала толкова странна хартия, изпъстрена с жилки и неравности като кожата на болен човек. Леко погну-

сена, тя внимателно под-

хвана листчето с два пръста, поднесе го към очите си и зачете...

— Ама че глупост! — възкликна тя ядно след като се увери, че пликът не съдържа нищо друго. — Що за шега е това?

Тя отново зачете краткото послание, тоя път на глас.

— Пази се... от черната... светлина.

Пълни глупости! Черна светлина няма, това го знаят даже и децата!

Някак по навик тя погледна към раничката, надявайки се да получи помощ, после се чукна по челото: все забравя, че тук тя е само предмет. Отново претърси плика, размисли дали да не го прегледа с помощта на лупа, но се отказа. Изведнъж я осени ново хрумване. Ами ако писмото иде от Гората на призраците?... Ах, глупости! Впрочем, защо не? Предишния път, когато чу гласа, идещ отникъде, пак не искаше да повярва. А после всичко така се завъртя... От скуката изведнъж не остана нито следа, тя напрегнато се заоглежда, търсейки някакво скрито указание...

Но чудесата, разбира се, никога не се случват когато ги очакваме... Ането почака минута или две, после въздъхна горчиво и отново се запъти навън. Изведнъж я стресна гласът на мама:

— Ане, ела веднага ако обичаш!

Този път нямаше съмнение — зад любезната покана се четеше нескрита заплаха. Тя побърза да изтича надолу за да не усложнява нещата още повече.

Мама я чакаше по средата на кухнята, държейки в ръка порцелановата захарница.

— Какво означава това? — попита тя заплашително, показвайки дъното на празната кутия. — Да не си започнала някакви експерименти? Къде е захарта, само преди два дни кутията беше пълна до половината?

Ането я погледна недоумяващо. Каква захар, какви експерименти?
— Нищо не разбирам — отвърна тя троснато. — Изобщо не съм пи-
пала захарта, да не съм хлапенце?

— О-о-о, престани да ми разиграваш театър, моля те! — кипна
мама. — В тази къща освен нас двете не живее никой. Кой тогава е
излапал захарта?

— Нямам представа, нали ти казвам! — отговори Ането, не по-мал-
ко ядосана. — Ако не вярваш, ето: честна дума!

Тя тържествено вдигна ръка. Кой знае защо мама отказа да се впе-
чатли от драматичния жест, макар и да посмекчи тона си.

— Хм-м-м, ще видим по-късно — промърмори тя, все още доста
нервно. — Добре, отивай да играеш. И не закъснявай много, утре е уче-
бен ден. Но отсега нататък захарта ще бъде под ключ. Искам да се убе-
дя, че наоколо не тършуват призраци, нали разбираш?

Ането изсумтя обидено и побърза да изтича на двора. Призраци,
как лесно го каза! Ако само знаеше за какво всъщност говори.

* * *

Петър, сух, русокос и висок като сламка, беше пъхнал ръце в джо-
бовете на широките си панталони и гледаше навън през прозореца.
Той нервно потропваше с крак и старателно избягваше погледа на
Ането.

— Е какво, така ли ще се зяпаме?

Тя бутна на пода един куп книги и премести към Петър освободен-
ия стол.

— Ако искаш можеш да седнеш. Спокойно, аз не хапя.

Той изсумтя, но все пак приседна. С това обаче запасът му от добра
воля изглежда се изчерпи. Във всеки случай той здравата се начуме-
ри и засумтя още по-шумно. Явно беше решил, че това е най-добрият
начин да покаже недоволството си.

— Виж какво, аз не съм се натискала да те каня — каза Ането доста
нервно. — Идеята не беше моя.

Като видя, че няма да получи отговор, тя мълчаливо започна да
вади от чантата си тетрадки и учебници.

— Хайде да започваме, дано свършим по-бързо.

Петър посърна още повече, но все пак отвори собствената си чанта
и извади няколко упражнителни тетрадки. По лицето му се четеше
примирението на човек, научен да приема ударите на съдбата.

Двамата започнаха да работят отделно един от друг, всеки наведен
над собствената си тетрадка. Ането се опитваше да не гледа към него,
но скоро ѝ стана ясно, че той дори не е започнал да пише. Тя изчака
още малко, после се обърна и го изгледа продължително.

— Ако това ти се вижда прекалено просто, да опитаме с другата те-
традка. Тя е малко по-интересна.

— Това е тъпо — отговори той и решително затвори тетрадката
си. — Мразя математиката.

— Ти какво, да не мислиш, че аз сутрин си мажа филия с матема-
тика вместо мармалад? — озъби се Ането. — Всички я мразим. Но без
математика не може, поне в училище.

— Нямах ли нещо по-интересно? — погледна я той за първи път в
очите. — Какви игри имаш на компютъра?

— Ами... той е малко стар — проточи Ането. — Но мама вече ми е
обещала нов, по-мощен. Тогава най-после ще мога да играя „Хобитът“.

— „Хобитът“ е тъп — отбеляза Петър кратко. — Само дете графи-
ката му е добра. Но иначе е пълен позор за мозъчните клетки. Такива
игри вървяха преди десет години по „Нинтендо“.

— Това откъде го знаеш? — изгледа го Ането подигравателно.

— Братовчед ми така казва — призна той с неудоволствие.

— Във всеки случай книгата е страхотна — отвърна тя сухо, под-
разнена от самоуверения му тон. — Ако играта ѝ прилича дори мал-
ко, вече си струва да се опита.

— Добре де, нищо че компютърът ти е стар — каза той, отново из-
бягвайки погледа ѝ. — Казвай, какви игри имаш?

— Ами... той няма 3D карта — промърмори Ането. — А и процесо-
рът му е слаб. Всъщност това е старият компютър на мама. На него
друго освен „Червеите“ не върви.

— А, „Червеите“ са класика — изведнъж се оживи Петър. — Евър-
грийн, нали разбираш? Хайде, включвай го да направим няколко
рунда. Аз съм гросмайстор на базуката.

— Хей, почакай малко — възпротиви се Ането не съвсем увере-
но. — Нали все пак трябва да покажем, че сме свършили нещо? Иначе
майките ни ще позеленеят.

— Работата няма да ни избяга — отсече Петър. — Хайде, не се стискай! Ако се съ согласиш, някой ден може и да ти покажа какво имам на моя компютър.

Той примижа и я изгледа лукаво.

— Инвидиа джи-форс екстрийм, четвърто поколение, а процесорът само дете не може да хвърчи. „Властелинът на пръстените“ върви като на кино, имам му всичките версии. За разните стратегически скуки изобщо да не говорим. Минал съм вече през всички епохи и империи.

Ането прехапа устни.

— А имаш ли „Хари Потър“? — попита тя несмело.

— „Хари Потър“? — изсмя се Петър. — Ти в кой век живееш, девойче? Ами че той е по-тъп и от „Хобитът“! През цялото време само търчиш из празни зали и събираш боклуци, от които правиш магии. Пълна скука. Е, квидичът прави малко кеф, но и това е само при първите два-три пъти. Инак си е пълна смърт.

— Не може да бъде! — възпротиви се Ането, почти през сълзи. — Книгите са толкова хубави!

— Книги, книги — изсумтя Петър презрително. — Като ти казват хората, че си фантазьорка...

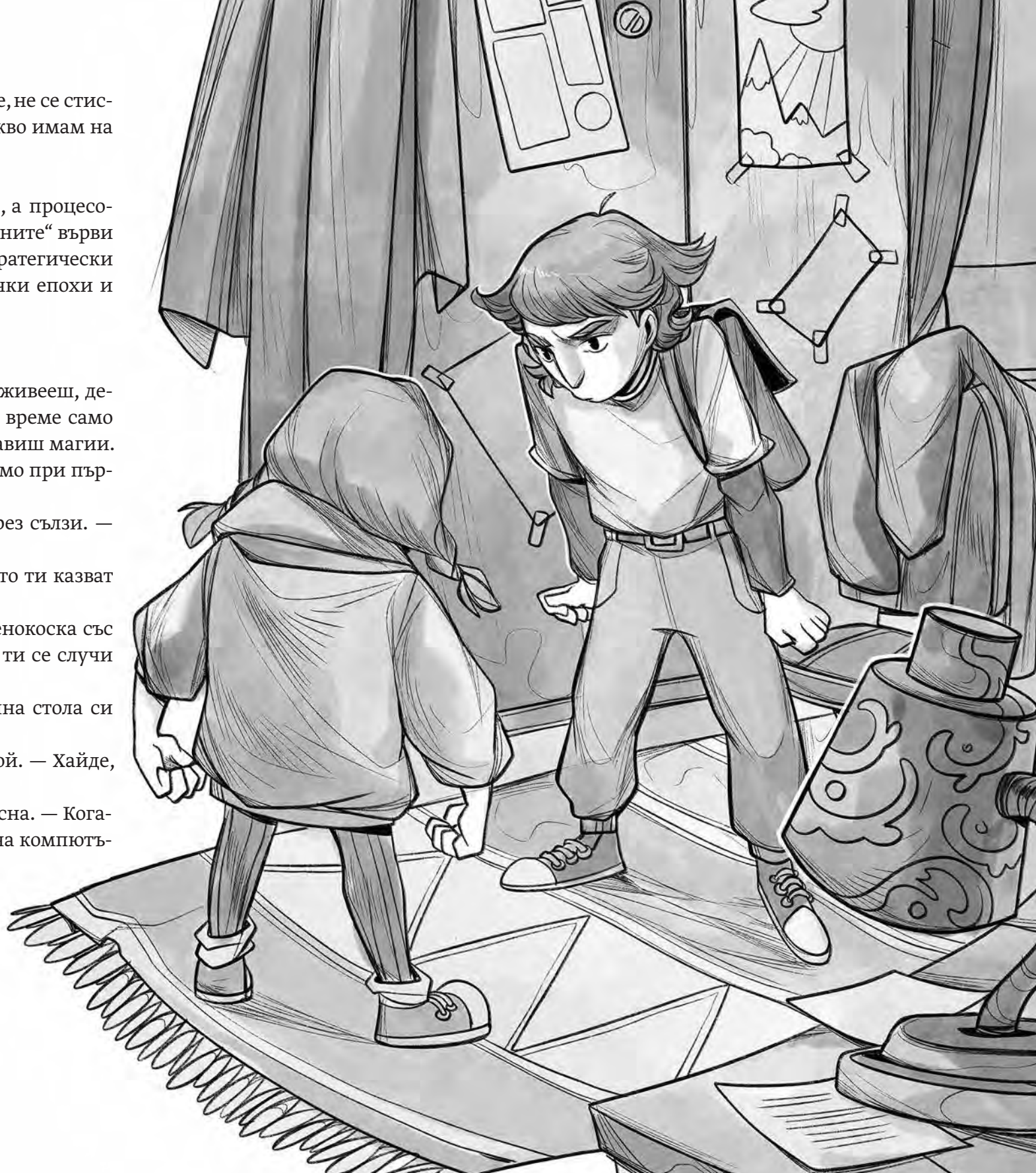
— Хей, я внимавай какво дърдориш! — отвърна Червенокоска със стиснати юмруци. — Тук не сме в училище, гледай да не ти се случи нещо!

Петър я изгледа изненадано, размисли, после отдръпна стола си назад.

— Добре де, няма да спорим за глупости — изсумтя той. — Хайде, пускай „Червеите“. Като нямаш друго...

— И дума да не става! — прекъсна го Ането, все още бясна. — Когато се научиш колко прави две и две, може и да те пусна на компютъра. Но преди това ще трябва да поработиш, господинчо!

Когато час по-късно мама поднесе пресни сладки и портокалов сок, в стаята цареше мълчание, от което по някое време сигурно биха се заскрежили и прозорците.

Глава Втора: Посетителите

— Слушай, вече сто пъти ти казвам, че нощно време трябва да изключваш компютъра си! Вчера сутринта пак беше включен, вече започвам да се дразня. И, ако обичаш, побързай малко. Седем и половина е, закъсняваш за училище.

Мама стоеше на прага и по стар навик потропваше с кокалчета по рамката на вратата. Ането, разчорлена и все още подута от сън, неохотно се изхлузи от леглото и зашляпа към банята.

— Ама аз го изключих — възрази тя не съвсем уверено. — Сигурна съм, че снощи го изключих. И как ли не, след вчерашната врява. Ще рече човек, че съм забравила да изключа ютията.

— Престани да остроумничиш, ако обичаш! Знаеш, че не понасям немарливостта. Не става дума само за изхарчения ток, човек просто трябва да поддържа нещата си в ред. Това го повтарям поне от пет години насам.

— Аз пък поне от пет минути насам повтарям, че го изключих — изръмжа Ането, вече напълно будна. — Не знам какво му става на този сандък, вече напълно е откачил. Вчера като се прибрах пак беше включен и екранът беше пълен с нечетливи знаци. Да не е хванал някой вирус?

— Какво, какво?

Мама се приближи до компютъра и, разглеждайки го от сигурно разстояние, усилено започна да обмисля.

— Да си разменяла флашки с приятелите си?

Ането сви рамене.

— Какво да разменям, на него и без това никаква сваятна игра не върви? Стар сандък, направо е за боклука!

— Достатъчно, достатъчно... А да си получавала съобщения по електронната поща? От непознати, имам пред вид? Опитай се да си

спомниш, моля те! Знаеш колко важна е работата ми, ако и на моя компютър се промъкне някой вирус...

— Електронна поща, ама че скука! Не съм я пипала от месец насам, там и без това няма нищо интересно.

— Каквото повикало, това и отвърнало — отбеляза Мама хладно. Междувременно тя вече прелистваше тефтерчето си. — Добре, закуската ти е долу в кухнята, а кутията със сандвичите е в хладилника. И не забравяй спортния сак, днес имате час по плуване. Извинявай, няма да те изпратя. Тая работа ми се вижда прекалено сериозна. Отивам веднага да се обадя...

Тя се обърна и изчезна в стаята си. Ането дълго гледа подире ѝ, почеса се и повтори:

— Ама аз съм сигурна, че го изключих. Напълно съм сигурна.

* * *

— Странна работа. — Техникът отпи глътка кафе и отново се наведе над отворения компютър. — За пръв път виждам подобно нещо.

— Какво, толкова ли е сериозно? — попита Мама уплашено. — Вирус, нали? Знаех си, разбира се.

— Не, не, машината е съвсем наред. Само клавиатурата...

Той млъкна, отново постави специалните очила с малки цилиндрични увеличители и започна съсредоточено да изследва клавиатурата на компютъра.

— Ето, погледнете тук. По-странно нещо не съм виждал. Гуменото покритие е... като разядено. Сякаш някой го е поливал с киселина.

— Ане! — сопна се Мама. — Колко пъти ти казвам да не пиеш Кока-Кола докато играеш на компютъра!

Ането настръхна.

— Не, малката със сигурност не е направила нищо — обади се техникът. — Погледнете, дупчиците са разпределени само върху гумените конуси, чрез които се прави контакт с матрицата. Сякаш са правени нарочно. И абсолютно прецизно. Това в никакъв случай не е работа на дете. И все пак не разбирам кой би се занимавал с такова нещо.

Мама го гледаше боязливо и кимаше.

— А сега какво, нова клавиатура ли да купуваме? — намеси се в разговора Ането. — Аз имам малко спестени пари, ако трябва...

Техникът се поусмихна.

— Не, това едва ли ще е необходимо. Всъщност клавиатурата работи съвсем изправно, нужно ѝ е само едно по-основно почистване. А дупчиците едва ли ще пречат, освен ако не започнат да събират прах. В такъв случай действително бих ви препоръчал да купите нова клавиатура. Но в момента и старата върши работа.

— Е, значи компютърът е наред, така ли? — попита Ането. — Тогава за какво беше тая дандания? Ане това, Ане онова ... Каквото и да стане, все аз съм виновна!

Тя изпръхтя и нацупено напусна стаята. Техникът отново се усмихна и започна да събира инструментите си.

Когато след няколко дни отново намери компютъра включен, Ането изобщо не се ядоса. За това просто не ѝ остана време, защото откъм екрана се перчеше голям надпис:

„Не пипай клавиатурата!“.

В първия момент тя дори не се уплаши, макар че сърцето ѝ се разтупа лудешки. „Голиат, това е работа на Голиат непобедимия!“ мина през ума ѝ като светкавица. Пред очите ѝ за миг се изредиха всички картини от напрегнатия шахматен мач, който тя беше успяла да

изравни срещу Голиат Непобедимия — най-мощният компютър в Гората на призраците. Е, не без помощ, но все пак беше успяла. Леле, каква страхотна изненада! Най-после! Най-после новина от Гората!

— Голиате, това ти ли си? — попита тя предпазливо и за всеки случай направи няколко крачки назад. —

Ако си мислиш, че ще ме уплашиш, откажи се. Тия не ми минават, нали знаеш?

Компютърът не показва с нищо, че е бил впечатлен от хладнокръвната реч. Екранът за момент потъмня, после върху него бавно започна да се изписва нов надпис:

„Не знам кой е Голиат. Аз съм Дан, инженер четвърта степен.“

— Ане, идваш ли най-после или да започвам без теб? — дочу се откъм кухнята нетърпеливият глас на Мама. — Изключвай вече компютъра, за днес игра достатъчно.

— Почакай, Дан или който и да си — прошепна Ането възбудено и изключи компютъра. — После пак ще си поговорим, на спокойствие.

Нещата обаче се оказаха не толкова прости. Когато след около половин час тя се завърна, трепереща от нетърпение, компютърът си остана ням, независимо от всичките ѝ усилия. Това я ядоса ужасно, но всички увещания, приятелски или не, отидоха напразно. Нищо не помагаше. Сигурно затова, когато в края на краищата тя си легна без да е разбрала нищо повече, в очите ѝ проблясваха гневни сълзи, горчиви и парещи както само гневните сълзи могат да бъдат.

Нощта, започнала така неприятно, продължи по същия мизерен начин. Отначало тя дълго се въртя в леглото, измъчвана от любопитство и гняв. Най-после успя да заспи, но само за да бъде споходена от кошмари, изпълнени с най-различни чудовища. Накрая се събуди от нетърпим сърбеж, сякаш някой хубавичко я беше нажулил с коприва. Тя подскочи, отхвърли изпомачканата завивка, светна нощната лампа и започна да се чеше настървено. Колкото и да търси обаче, не успя да открие нищо подозрително в леглото си. Вече се канеше да се гушне отново, когато очите ѝ изведнъж се отвориха широко — екранът на компютъра светеше матово, а върху него, със същите дебели букви, се четеше надпис:

„Достатъчно лентяйство! Време е за работа!“

Червенокоска се изправи в леглото, огледа се предпазливо, после стана и бавно се приближи до работната маса, готова да драсне навън при най-дребния знак за опасност. Нощната тишина се нарушаваше единствено от шума на шурците в градината, примесен с тихото жужене на компютъра. Тя се покашля, приведе се над екрана и прошепна:

— Добре, щом толкова настояваш. Аз нямам нищо против работа, стига да не е скучна. Но първо ще трябва да ми кажеш кой си. И как си влязъл в компютъра ми?

Екранът просветна, надписът изчезна и се замени с друг:

„Добре, излизам. Светни лампата и внимавай да не ме смачкаш.“

— Ах, значи ти не си Голиат — подвижна Ането разочаровано. — Аз пък все си мислех, че е той... Хей, я почакай! Как така да не те смачкам? Ти да не си...

Тя не довърши изречението, защото по ръба на клавиатурата вече пълзеше нещо много дребно. Мравка, разбира се — точно както беше си помислила. Най-обикновена мравка като хилядите други, с които Ането беше се запознала в Гората. Червенокоска направо щеше да заподскача. Мравките, нейните приятели! Как ли са попаднали тук? Тя за момент прехвърли през ума си сцените от последната среща... Ами да! Тогава раничката беше напъхала шепа мравки в един от джобовете си... Точно така — всички мислеха, че мравките са изпадали след щателното отупване. Оказва се обаче, че не било съвсем така. Гледай ти! Значи човек все пак може да донесе със себе си нещо от вълшебната гора.

— Ти какво, заспа ли? — избръмча насреща ѝ компютърът-Дан със странен металически глас. — Нали се разбрахме, че ще работим?

— Ти и да говориш ли можеш? — Ането направо зяпна. — Все си знаех, че вие сте умни, но чак толкова? Я кажи как го правиш.

— В момента използваме разговорния модул на системата — отговори металическият глас. — Нормално програмно обезпечение, стандартна част от операционната система.

— Аха — почеса се Ането. — Май скоро ще започна да разбирам. — После отново се оживи — Хей, я кажи, вие ли опоскахте захарта? Заради вас мама направо ми насади главата!

— Точно затова трябва да говорим — отвърна металическият глас. — Не можем да останем повече тук, храната е прекалено малко. Ако в скоро време не се върнем у дома, всички сме изгубени.

— Бедничките — отвърна Ането загрижено. — Толкова ли сте гладни? Ако искате да ви намажа филия с масло?

— Храната тук не ни понася — беше отговорът. — Дори и захарта не е същата. Трябва да побързаме, няма време за губене!

— Добре, но как? — запита Ането. — Преди можехме да използваме стъкленото кълбо. Нали знаете, като се опита човек да счупи кълбото и веднага се задейства онзи вълшебен смерч, който те пренася в Гората. Но това ставаше само докато то беше прозрачно. Не знам какво му е станало, вече е напълно черно. Не става за нищо, вижте сами!

Тя набързо претърси стаята и скоро откри черното кълбо, търкулнато между два кашона със стари списания. Върна се и го постави до клавиатурата.

— Виждаш ли, напълно черно. И смерчът не работи, опитвала съм какво ли не. Ех, ако само можех да ви помогна! Но с това повредено кълбо? За никъде сме, всичките.

— Ще трябва да го поправим — каза компютърът-Дан. — Имаш ли тук някакви технически справочници?

— Технически справочници? — Ането се опули. — Не, нямам никакви справочници. Впрочем... Чакай, хрумна ми нещо. Можем да потърсим по интернет. Ами да, ей сега ще потърся.

Тя придърпа стола и тъкмо се канеше да затрака по клавиатурата, когато компютърът предупредително избръмча.

— Не пипай клавиатурата! — тросна се металическият глас. — Под всеки клавиш се намират по няколко мравки, които се грижат за комуникацията. Ако чукнеш отгоре ще ги премажеш.

— Значи ето за какво били дупчиците — плесна с ръце Ането. — Хей, Дан, това ти ли го измисли? Значи вие командвате компютъра, така ли? Ти трябва да си някой гений!

— Неволята учи — отвърна компютърът-Дан скромно. — А сега да се върнем към важните неща. Първо — стъкленото кълбо...

— Ах, да — въздъхна Ането. — Нали ти казах, нищо не ми хрумва. Откак се върнах последния път от Гората все така е черно. Не знам какво да правя. Ако само раничката беше жива ...

— Че какво ѝ липсва на раничката? — запита компютърът-Дан, за пръв път проявявайки любопитство. — Тя си е жива и здрава.

— Да бе, знам — отвърна Ането. — И последният път така беше, но тогава можех да разговарям с нея чрез кълбото. Когато е тук, тя не може да се движи и говори, разбираш ли? Само през стъкленото кълбо виждах, че тя се движи — и така успявахме да се разберем, със знаци. Но сега и това не става, проклетото кълбо ни връзва ръцете!

— Момент моля — отвърна компютърът-Дан. Измина около минута, която се стори на Ането като час, после металическият глас се обади със смешно равнодушие:

— Ане, глупаче! Страшно те обичам!

— Дан, ако си решил да се шегуваш...

— В момента предавам онова, което казва раничката — отвърна компютърът-Дан. — Между другото, тя го повтаря поне от пет минути насам. Направо става досадна.

— Раничке! Моя мила раничке! — Ането сграбчи приятелката си и я запремята високо във въздуха. — Ей сега ще те изям!

— Казва, че ако веднага не я пуснеш на пода, думичка няма да ти проговори повече - намеси се компютърът-Дан. — Ти си знаела, че не обича такива шегички.

— Добре де, добре — съгласи се Ането, все още замаяна от радост, после внимателно положи раничката върху работната маса. — Ох, направо не ме свърта на едно място.

— Тогава вземи две кърпи и поиграй хоро! — отвърна раничката с помощта на компютъра. — Ама че си хлапе, кога ще пораснеш най-после?

— Аха, всичко е наред — отбеляза Ането делово. — Щом раничката се цупи, значи е време да ѝ намерим работа. Дан, я разкажи малко по-подробно за плановете си. Раничката също трябва да знае всичко.

— Засега нямам никакви планове — отвърна мравката-инженер. — Ясно е само, че трябва да намерим обратния път към къщи. Както казах, тук храната не ни понася, пък и започва да става прекалено студено.

— Това май няма да стане много лесно — измърмори Ането загрижено. — Аз също искам да надникна под чернилката в кълбото, но не мога. Впрочем, това кълбо обикновено показва какво става в Гората на призраците. Това само за твоя информация, Дан.

— Хей, момент, момент — обади се тя отново, без да изчаква изнервящо бавния отговор. — Кълбото винаги показва какво става в Гората, нали? Миналия път така разбрахме за парка Хайноланд.

Върху матовия екран се появи голяма въпросителна.

— Ами, искам да кажа, че щом то е черно, нещо в гората не е наред. Там сигурно има нещо... нещо като затъмнение, разбирате ли?

— Преди да дам отговор ще трябва да го изследвам по-обстойно — отвърна инженерът-мравок. — Моля за внимание, сега другарите ми ще се заемат с тази операция.

— Добре, но внимавайте — отвърна Ането. — Забравих да ти кажа, че понякога то изведнъж става много горещо. Ще си помисли човек, че отвътре гори огън.

— Ей сега ще видим — каза компютърът-Дан. — И без излишни движения, ако обичаш!

В същия момент по масата изведнъж започнаха да пъплят стотици, ако не и хиляди мравки, сякаш някой беше ги изсипал от торба. Ането дори нямаше време да се учуди, а кълбото вече беше покрито от плътна жива вълна, която проблясваше матово. Червенокоска зачака търпеливо, но мравките май няхаха намерение да привършват скоро. Гледката остана непроменена в продължение на толкова дълго време, че тя започна да губи търпение.

— Слушай, Дан — обади се тя. — Няма ли да ни кажеш най-после какво става там. Успяхте ли да откриете нещо?

Отговор не последва.

— Добре, да речем, че това означава „не“ — отговори си тя сама. — Впрочем, забравих да те питам дали мога да дойда с вас когато намерите начина. Няма да ме оставите тук сама, нали?

Думите ѝ бяха прекъснати от внезапно раздвижване сред мравките, което, макар и безшумно, изглеждаше доста паническо. Живото, метално проблясащо покритие на кълбото изведнъж започна да се прокъсва, в него се появиха дупки и мравките започнаха да ваят по масата като черен дъжд. Някои от тях се защураха безумно, други останаха да лежат и само една малка част се зае да въвежда ред сред обърканото множество. Малко по малко хаосът започна да намалява и в скоро време вълната от живи същества започна да се оттича между разпилените по масата предмети. Преди Ането да е успяла да разбере нещо, те вече бяха изчезнали, също така безшумно и неочаквано, както и при появяването си.

— Хей, Дан, какво стана? — извика тя уплашено. — Май се случи нещо лошо, защо се разбягахте?

— Да-а-ан, не ме измъчвай, моля те! — примоли се тя след като напразно беше очаквала отговор в продължение на една изпълнена с напрежение минута. — Кажи ми какво стана, ще се пръсна от страх!

— Момент, моля — последва безпристрастен отговор. — В момента анализирам ситуацията.

— Добре, ти пак си анализирай, но поне ми кажи опасно ли беше.

— За тридесет и двама от другарите ни то се оказа смъртоносно — избръмча компютърът-Дан. — Топлинен удар. Това кълбо изглежда е по-опасно отколкото предполагаме.

— Смъртоносно? — ахна Ането и прикри уста с ръце. — Но как така...

Тя вторачи уплашен поглед в кълбото, при което едва не извика: то беше променило цвета си. Вместо черно сега беше мръсно-сиво.

— Дан, видя ли какво стана? — прошепна тя дрезгаво. — Кълбото вече не е черно. Това пък какво означава?

— Нямам представа — отвърна мравокът. — Но във всеки случай това кълбо не ми харесва. Решително, най-решително не ми харесва.